

Hartslag van het leven

Regina Jansen

Music was my first love
And it'll be my last
Music of the future
And music of the past.
To live without my music
Would be impossible to do
In this world of troubles
my music pulls me through

Music was my first love
And it'll be my last
Music of the future
And music of the past
And music of the past
And music of the past

John Miles

3 april 1949 – 5 december 2021

Omslag Fotor/Regina Jansen ontwerp

<https://www.reginajansen.nl>

facebook: Boeken van Regina Jansen

fonts: Paprys

Print on demand uitgeverij: <https://www.bookmundo.com/nl/>

© Regina Jansen 2025

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleed aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het verzorgingstehuis lag net buiten het centrum in een te keurig park, toen het beeld werd verscheurd door een brommende motor die pas stopte met brullen toen het werd geparkeerd bij de hoofdingang.

De helm ging af en een bos springende gitzwarte krullen sprongen op de rug van een in leer gestoken vrouw.

Het was zondag, Moederdag en Feona de Koning bracht een plichtsmatig bezoekje aan haar moeder. Zij was de enige in ruige motorkleding. De rest had fleurige jurken aan of gewoon spijkerbroeken. Iedereen had wat meegebracht. Zij kwam met lege handen.

Terwijl ze door de gangen die allen een lente thema hadden, vol plaatjes met modelgezinnen voelde ze zich weer het buitenbeentje. Dat gevoel had ze haar hele leven.

-Hou toch meer rekening met ons. Neem nu een voorbeeld aan je zus.

Wanneer krijg ik eens kleinkinderen? Heb je nu eindelijk een baan?

Deze woorden echoden weer door de gangen waar haar zware motorlaarzen duidelijk was te horen.

Voor de deur op de tweede verdieping waarop het naambordje Mevrouw De Koning – Helming stond, zuchtte ze, verzamelde moed en met een glimlach deed ze de deur open. En daar zaten ze dan, een afdruk van een gelukkig gezinnetje. Haar zus met haar man en twee kinderen, een dochter en hun zoon die opgevoed werden als evenbeeld van hun ouders. En haar moeder in het midden in haar sta-op stoel.

-Goedemiddag. Is het geen prachtige dag. Fijne Moederdag moeder en zus. Ze boog zich voorover naar haar moeder om een kus op haar wang te geven dat half in het luchtledige hing.

Haar moeder reikte al uit naar een cadeau die er niet was.

-Wat ben je laat!

En daar was het weer; het venijn en verwijt. Inmiddels wist Feona dat ze

het nooit goed kon doen.

-We hadden een optreden, uitverkocht. Dat laatste was niet helemaal zo maar dan leek het beter.

-Had je nou niets anders aan kunnen trekken?

Haar zus keek afwijzend naar de kleding.

-Nee, want ik ben op de motor. En een leuk zomerjurkje kan dat nu eenmaal niet.

-Heb je niets meegenomen voor Moederdag?

-Mijzelf. Het gaat tenslotte om het gebaar.

Feona wist dat ze weer in de verdediging werd geduwd. Het gebaar van haar zus naar een enorme bos bloemen op het dressoir ontging haar niet.

-Mooie bos.

Daarnaast zag ze foto's in zilveren en gouden frames van haar zus en haar kinderen. Er was d'r niet eens een bij waar zij op stond, ook niet als kind.

Wat doe ik hier? dacht Feona. Waarom kom ik nog?

Ze ging maar zitten aan de tafel want de bank en de stoelen waren bezet en keek naar buiten waar een wandelparkje was aangelegd. En ze wenste dat ze niet was gekomen. Vaag luisterde ze naar haar zwager die iets aan het vertellen was over zijn zaak. Ze keek even naar hun dochter en ving een vage glimlach op. Ze wist nog hoe close ze was geweest met haar moeder. Dat was toen ze beviel van het dochttertje, Lotte dat rood, rimpelig en schreeuwend in haar armen werd gelegd. Zij was er toen bij, niet haar man of hun moeder. Zij was het die haar zus naar het ziekenhuis had gebracht. En daar, tijdens en na de bevalling was daar een zusterband. Het kind werd opgevoed en volgestopte met opgeklopte lucht en het spontane werd meer en meer weggegomd.

-Annie. Heb je al een vriend? Feona haatte haar naam. Ze was nooit

een Annie geweest. Ooit vernoemd naar haar oma die ze nooit had gekend. Zodra ze al jong uit huis ging had ze die naam achtergelaten.

-Nee. Het kwam er harder uit dan ze had verwacht.

-Waarom zou ik een vriend moeten hebben? Eigenlijk zou ze moeten choqueren met een mededeling dat ze zich liet ombouwen tot een man.

-Je kunt toch niet blijven leven van wat je nu doet?

-Ik verdien mijn eigen boterham. Ik hou geen handje op. Ze verloor haar geduld.

-Zoiets is geen beroep voor een meisje. Kijk eens naar je zus. Die doet tenminste normaal. Ze heeft twee schatten van kinderen.

Feona keek naar haar zus die instemmend zat te knikken. Langzaam stond ze op en pakte haar jas die ze over de stoel had gehangen.

-Ik ben ik en ik zal nooit zoiets als jullie worden. De frustratie kwam eruit. Ze was nog niet eens tien minuten hier en de ruzie en irritatie kwam opzetten.

-Stop eens met die façade en doe eens normaal. Wat maakt het uit wat ik doe. Ik steel niet, beroof geen oude mensjes en verdien mijn brood zelf.

-Annie. Het wordt hoog tijd dat je een goede baan zoekt.

-Stop. Ze schreeuwde het bijna.

-Ik ben nog niet eens binnen of het gaat al mis. Ik had hier nooit moeten komen. Ze zag haar moeder naar de gang kijken want schreeuwen dat hoorde niet. En opeens had Feona zo zin om de tafel omver te gooien en die vaas door de raam te keilen. Ze balde haar handen tot vuisten.

-Ik ga weg.

Met aan paar passen was ze de kamer uit en klapte de deur dicht. Ze nam de trap met twee treden tegelijk en pas bij haar motor stopte ze en pakte een sigaret. Daar kalmeerde ze wat.

Niemand kwam haar achter na. Waarschijnlijk werd haar gedrag